

Saša Kiralj završio je osnovnu i srednju glazbenu školu u Bjelovaru i diplomirao klarinet na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Radi u glazbenoj školi u Križevcima i uz to je vrlo aktivan u duhovnom segmentu života, gdje je svoj rad i doprinos posvetio duhovnoj glazbi. Saša naime svira klavijature i orgulje te vodi zbor u Crkvi Sv. Antuna Padovanskog u Bjelovaru. Veći dio svog vremena posvetio je obitelji i ljudima kako bi im pomogao da učvrste svoju vjeru i koja će ih ohrabriti u svim životnim situacijama, zajedno s Bogom koji, kako Saša kaže, neizmjerljivo ljubi svakoga od nas jer svaki je čovjek original i jedinstven, načinjen na Božju sliku i priliku. Inače uvijek vedrog duha Saša je pristao i na ovaj naš razgovor.

Evo Saša reci nam što za tebe i u tvome životu znači vjera?

Vjera je prisutna kod većine ljudi, samo netko ju živi, netko zna da ona postoji, ali je potiskuje, a netko ju svjesno ili nesvjesno negira. No, svaki čovjek u nešto vjeruje, netko u Boga, netko u sebe, a netko opet u nešto sasvim treće, ali čak i oni koji kažu da ne vjeruju u ništa, ipak se mogu nazvati nekom vrstom vjernika jer na primjer, vjeruju da će kada krenu na put doći od točke A do točke B. To je isto vjera, ali bazirana na vlastitim sposobnostima i ljudskom uvjerenju, a ne na nadnaravnim.

To sve ovisi o svakom pojedincu koliko mu je srce otvoreno za Boga i za bližnje. Naravno, treba odmah razjasniti razliku između vjere koja je osobni pristup i subjektivni odnos s Bogom i religije koja je više objektivna te uključuje obavljanje vjerskih (kršćanskih) dužnosti u kojima često puta čovjek može biti religiozan, a daleko od Boga, kao što to kaže Božja Riječ: »Narod mi ovaj samo ustima pristupa i samo me usnama časti, a srce mu je daleko od mene i njegovo štovanje je naučena ljudska uredba« (Iz 29,13). Ako malo bolje proučimo razgovor Isusa i Samarijanke koju je sreo sjedeći kod zdenca dok je došla zahvatiti vode, to se odnosi na sve vjernike i tu je najbolje opisano kakva naša vjera treba biti, a Isus ističe da se bogoštovlje treba činiti u duhu i u istini (Iv 4, 22-24) što bi značilo da imamo privilegiju bilo kada i bilo gdje razgovarati s Bogom,

ali da to trebamo činiti iskrena srca, a ne se ponašati poput farizeja te iskazivati vanjsku (lažnu) pobožnost pred drugima. To se najviše odnosi na sve one koji se nazivaju vjernicima ili odlaze na mise, neki čak i svakodnevno, a ostaju isti i nepromijenjeni pa kada izađu iz crkve, opet čine sve po starom; psuju, ogovaraju, izgovaraju laži ili čak krađu, nemaju osjećaja i suosjećajnosti za bližnje, itd.

Vjeru treba živjeti i pokazivati ju djelima, a ne oslanjati se samo na riječi jer ono najvažnije što čovjek ima, prisutno je u svakom srcu i baš svaki čovjek može živjeti po vjeri ako to želi prihvatiti. O tome progovara sv. Augustin: »Gospodine, za sebe si nas stvorio i nemirno je srce moje, dok se ne smiri u Tebi«. Tako je vjera i za mene način života kroz 24 sata, prvenstveno onako kako nas je Isus učio, tj. kako služimo bližnjima i utječemo na društvo, kako se odnosimo prema svojoj obitelji i jesmo li dobar suprug/supruga, roditelj ili prijatelj, svjedočim li bez srama svoju vjeru i naviještam li Kraljevstvo Božje gdje god se nađem, nađem li se u sredini gdje nema ljubavi, sijem li tamo ljubav (trebamo biti sijači ljubavi jer čovjek što posije, to žanje) i kada imam izbor biti pozitivan ili negativan – da li odabirem biti pozitivan makar koliko teško to bilo.

I možda najvažnije pod ovim pitanjem što mi znači vjera je to da kada dođu teški trenuci (problemi, bolest, napasti, itd.) čovjek treba ostati smiren, ne gubiti vjeru, ne početi mrljati i gundati ili jadati se svakoga trena odnosno optuživati druge ljude ili čak Boga da je On kriv za neku našu situaciju. U takvim trenucima treba naći pouzdanje u Bogu koji nas ljubi i koji jest ljubav (1 Iv 4, 8) i stvarno će doći kraj brigama i problemima, a kada dođu kušnje, napasti i problemi, Bog nam daje i snagu kojom ćemo pobijediti tu kušnju. Tako na kraju kada ona prođe, snaga nam ostaje i tada smo već jači i snažniji nego prije. Sve je to jedna izgradnja i proces koji traje cijeli život. Možemo to usporediti s osnovnom školom jer razredi se ne mogu preskakati već se moraju položiti po redu jedan za drugim. Ako nismo zadovoljili neki razred, moramo ga ponoviti. Tako i čovjek kada krene za Bogom iskrenog srca, prvo je kao duhovna beba kojoj treba mlijeko i ne može jesti krutu hranu, tek kasnije kada ojača, stekne iskustva i neki razum, može ići stepenicu više. A dok se i dođe na tu višu stepenicu, neizbježno je da će biti uspona i padova, Isus nije rekao da će biti sve lagano nego nas je pozvao da ga slijedimo i rekao »Ja sam Istina, Put i Život«, samo odluka ja na nama hoćemo li biti ustrajni ili odustati. Lijepo o tome govori i evanđelist Luka »Tko je vjeran u najmanjem, i u najvećem je vjeran; a tko je u najmanjem nepošten, i u najvećem je nepošten« (Luka 16, 10).

Kako je ta priča počela u tvom životu?

Cijela ta priča kod mene je započela nakon vjenčanja kada je Bog pozvao moju suprugu i mene zajedno, a mi smo odgovorili na taj poziv. Tada je puno toga dobilo smisao što prije nije, sve je sjelo na svoje mjesto i uvijek bi se našli u nekim situacijama da bi nas drugi pozvali ili da sviram

ili da sudjelujemo zajedno na neki način u duhovnom životu molitvom, pomaganjem ili nešto slično jer sam se ne volim nikuda gurati. Jednostavno nam je Bog pripremio put i našli bi se često tamo gdje smo potrebni, zato Mu hvala na tome. I stvarno mogu posvjedočiti da ništa ne može čovjeka ispuniti više nego kada pomogne nekome, osobito onome kome je stvarno potrebna pomoć (mnogi nemaju od čega živjeti, bolesni su, ostavljeni i odbačeni, traže svjetlo na kraju tunela, itd.) jer ne postoji ta materijalna stvar, novac ili bilo kakva čast i priznanje koje može donijeti veće zadovoljstvo od pomaganja drugim ljudima na bilo koji način i na taj način donijeti mir, ispunjenje i radost u srcu. Ako iskreno tražimo Boga, u njemu ćemo naći mir kao što to kaže Psalam 62: »Samo je u Bogu mir, dušo moja«. U takvim situacijama uvijek nalazim inspiraciju u svecima poput sv. Ignacija Loyolskog, sv. Augustina, sv. Pavla, sv. Franje Asiškog, blažene Majke Terezije i mnogih drugih.

Često smo kao sto i sam znaš okruženi pesimizmom ljudi oko nas, smatraš li da je vjera baš ta koja čovjeka u današnje vrijeme može podići, i dati ljudima duhovni oslonac te povjerenje za daljnji život?

Apsolutno, bez ikakve sumnje mogu potvrditi da čovjek može biti sretan i da mu vjera može biti duhovni oslonac jer meni je upravo na taj način cijeli život iz temelja promijenjen. Nije lako opstati u današnjem svijetu i pogotovo u neiskrenom te često licemjernom društvu pa se u velikom broju događa da ljudi padaju u depresiju, ne nalaze smisao života i čak posežu za rigoroznim mjerama poput samoubojstva, osvećuju se jedni drugima, kleveću ih, zavidni su, a pogotovo kada čovjek jedva krpa kraj s krajem, dolazi u očajne situacije i počne propadati. Kroz razne seminare, duhovne obnove, mise i klanjanja na kojima sam sudjelovao i svirao, sreo sam

puno slučajeva koje sam opisao (pa čak i mnogo gorih), ali mnogi su uz Božju pomoć našli mir i ti okovi koji su ih vezali zajedno s problemima, bili su slomljeni.

Nakon toga su krenuli novim putem, ali da bi došlo do toga potrebno je ispuniti neke uvijete; 1. Čovjek prvo sam treba željeti pomoć od Boga koji nikad nikoga ne prisiljava na ništa pa tako ni na to da Mu se obraćamo već sve ostavlja na izbor našoj slobodnoj volji, 2. Potrebno je prihvatiti sebe onakvog kakav jesi sa svim vrlinama i sa svim manama, 3. Pokajati se za sve krive odluke i za svako zlo koje smo izrekli ili učinili, 4. Oprostiti svima (ovo je vrlo važan korak), svojim bližnjima i sebi (pa i Bogu jer ljudi često imaju krivu sliku o Njemu te se ljute bez razloga ili još gore, inate se i osvećuju, a Bog je uvijek milosrdan i nikakvo zlo ne može doći od njega, najbolji primjer je prispodoba o rasipnom sinu i na koji način otac prihvaća odbjeglog sina, to možemo čitati u Luki 15, 11-32 što preporučam svakome), 5. Moliti Boga za pomoć, odnosno tražiti odgovor na molitvu kao i rješenje problema (mnogi traže, a ne dobiju jer nisu prošli prethodne korake) te početi uistinu vjerovati (vjera srca) da nas je Bog uslišao, 6. Zahvaljivati Bogu za primljene milosti i za svaki blagoslov (to je također vrlo važno i često potrebno) više puta u danu, 7. Imati stav da smo ljubljeno Božje dijete i da smo stvoreni za vječnost (a ne samo za ovih prolaznih 50, 60, 70 ili 80 godina života) odnosno da smo upravo mi baštinici Neba jer nam je Bog to omogućio, 8. Voljeti ljude i činiti sve iz ljubavi, a nikako ne iz koristi ili zadobivanja neke časti te koliko je god moguće, ponašati se u skladu s Evanđeljem, odlaziti na Svetu misu, čitati Bibliju, živjeti sakramentalno i ne prestati moliti.

Smatraš li da nam svima može biti bolje u Hrvatskoj, ali i svakome osobno ako čovjek prihvati ići ovim putem koji si nam objasnio? Misliš li da vjernici ne poznaju dovoljno svoju vjeru?

Ako se vratimo u prošlost i pogledamo domovinski rat, sve je krenulo prema pobjedi kada su ljudi počeli moliti, no, vrlo često čovjek mora pasti do dna i kada više nema drugih načina te ostane bez snage i ljudske mudrosti, onda tek zavapi Bogu. Zbog tvrdoće srca, pojedinci padaju do dna, pa tu dolaze razne bolesti, teške financijske situacije i problemi u obiteljima, čudne okolnosti ili nesreće u sredini gdje žive, odbačenost od ljudi, ili pak neprestano u glavu dolaze razne misli negativnog karaktera kojih se teško riješiti i dosadne su kao muhe, nerijetko čovjek gleda i smrti u oči i čeka do zadnjeg trenutka. Mogao bih još puno toga nabrajati, ali to je sve zato što vjernik (kršćanin) nije svjestan onoga što mu pripada i da je Bog uz njega stalno, samo treba vjerovati i tražiti Boga za pomoć. U Bibliji 365 puta piše »Ne boj se«, a to je dovoljno za svaki dan u godini, a ljudi ipak izabiru živjeti u strahu i brigama oslanjajući se na svoje snage, dok Božja Riječ govori: »Nebo i zemlje proći će, ali moje riječi neće proći« (Mk 13, 31) i to vrlo jasno pokazuje da se ne trebamo uzdati u ono što je prolazno, u ovaj svijet, novac i bilo kakve stvari jer kako smo došli na ovaj svijet i rodili se da nismo ništa donijeli, tako ćemo i umrijeti i ništa ne ćemo ponijeti na drugi svijet.

Zato naše pouzdanje treba biti u ono što je neprolazno, a ne da nam oslonac budu propadljive stvari, to potvrđuje i Matej 6, 19-22: »Ne zgrćite sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i rđa nagriza i gdje ga kradljivci potkapaju i krađu. Zgrćite sebi blago na Nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne nagriza i gdje kradljivci ne potkapaju niti krađu. Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce!«. Na kraju ovog pitanja bih ispričao jednu kratku priču koju sam naučio od meni dragog vlč. Dražena koja govori o tome kako se ne znamo služiti svojom vjerom, a ide ovako: »Jedan je svećenik bio pozvan u kuću neke umiruće starice da se pomoli za nju. Starica je živjela u bijednoj kućici, sama i u velikom siromaštvu. Bila je teško bolesna i neishranjena. Nije mogla platiti troškove liječenja, niti lijekove. Kada se svećenik pomolio za staricu, na zidu iznad njenog kreveta je zapazio čudan stari papir koji je bio uokviren. Pitao ju je može li to izbliza pogledati. Dok je svećenik to gledao i čitao, stara žena mu se hvalila da je prije mnogo godina služila jednu englesku groficu koja joj je bila jako draga. To su bile najljepše godine njezina života, budući da je i nju grofica jako voljela i poštovala. Poslije grofičine smrti je dobila nešto darova i taj papir. Tada ju je svećenik upitao: „Gospodo, znate li vi što je to? Jeste li ovo ikad pročitali?“ – „Ne, nisam, ja sam nepismena. Ali kao uspomenu na dragu groficu, uokvirila sam ovaj papir i stavila ga iznad kreveta“. Tada joj je svećenik rekao: „Gospodo, ovo je OPORUKA kojom grofica Vama ostavlja u nasljedstvo sve svoje imanje. Čestitam Vi ste jedna od najbogatijih žena na svijetu!!“«

Kakva je to spoznaja bila za tu ženu! Umire od bolesti i neishranjenosti, a jedna je od najbogatijih žena na svijetu!! Zašto je umirala u siromaštvu?? Jer je bila nepismena, nije nikad pročitala svoju oporuku i nije znala što joj pripada. I danas su mnogi kršćani »nepismeni«! Zovu se Božja djeca i kao takvi su baštinici Neba koje im čitavo pripada, a žive kao najveći prosjaci, poraženi i potlačeni. Zašto živimo daleko ispod svojih mogućnosti? Zato što nikad nismo uzeli vremena da pročitamo oporuku koju nam je naš Bog napisao - Božju Riječ. Ljudi danas slabo čitaju Božju riječ i, poput ove starice, unatoč toga što su Božja djeca, žive kao prosjaci: slabi, siromašni, poraženi i nesretni.

Kako vidiš današnje društvo oko nas?

Ako izbacimo politiku i razne nepravedne situacije te počnemo gledati na pojedinca umjesto na masu, vidjet ćemo da danas ne postoji ekonomska kriza nego kriza duha i morala, odnosno kriza vjere. Puno toga što nije bilo primjereno, danas je postalo normalno, izokreću se moralne vrijednosti, ne biraju se sredstva da bi se stiglo do cilja, često ljudi nemaju obzira kakvo zlo čine sebi i drugima (najčešće nesvjesno) svojim ponašanjem, počevši od političara pa sve do najmanjih ljudi.

Usporedit ću to vrlo jednostavno s Isusovim riječima: »Što iz čovjeka izlazi, to onečišćuje čovjeka. Ta iznutra, iz srca čovječjega, izlaze zle namisli, bludništva, krađe, ubojstva, preljubi, lakomstva, opakosti, prijevara, razuzdanost, zlo oko, psovka, uznositost, bezumlje. Sva ta zla iznutra izlaze i onečišćuju čovjeka.« (Mk 7, 20-23). Nasuprot tome, Bog nas poziva da budemo sveti: »Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi budite sveti u svemu življenju. Ta pisano je: Budite sveti jer sam Ja svet.« (1 Pt 1, 15-16), ali na žalost, vrlo mali broj ljudi to živi ili uopće ne vjeruje i to se također može potvrditi citatom: »Dosita, mnogo je zvanih, a malo izabranih«. (Mt 22, 14).

U današnjem društvu je potrebno puno toga promijeniti, no, ne može se početi od mase nego od pojedinca. Postoji jedan divan primjer o tome, jedna lijepa i jednostavna priča koju sam čuo, a ide ovako: Na stadionu u Los Angelesu pred 100.000 prisutnih govorio je p. Keller. Najednom je prekinuo govor i rekao: »A sad se nemojte uplašiti. Pogasit ću svjetla«. Nastao je potpuni mrak. Nastavio je: »UPALIT ĆU ŽIGICU. Oni koji je budu vidjeli, neka kažu DA«. Odmah je nastao svečani poklik odobravanja. »Tako - protumačio je pater - SVIJETLI U TAMI SVIJETA SVJETLO JEDNOGA DOBROG DJELA«. Ponovno su se ugasila svjetla, a pater je nastavio: »Svi oni koji imaju žigice, neka ih upale«. Začas je stadion zahvatila svjetlost koja kao da nije imala kraja. »Tako - zaključio je pater - svi zajedno možemo pobijediti tminu zla«.

Našu dušu možemo na kratko usporediti s punom čašom vode (voda je tuga, samosažaljenje, depresija, problemi) i kada dođe do vrha, a mnogima je i preko vrha, ostaju nam 2 izbora: 1. Možemo se utopiti u toj boli ili 2. Izliti van sve to što ne valja, tj. kao što to piše u Psalmu 62: »Srca svoja izlijevajte pred Bogom«, sve svoje probleme, slabosti i grešne sklonosti predati Njemu. Većina ljudi danas izabire onaj prvi izbor, a to je utapati se iznova u svojim bolima i problemima i zato je mnogo ljudi danas nezadovoljno, nesretno, ne može naći smisao života i ne zna prihvatiti sebe pa optužuje drugoga jer to lakše pa se iz toga se rađaju sukobi i raspadaju se brakovi, prijateljstva, ljudi postanu bolesni (najčešće zbog toga što ne žele opraštati), itd.

Svatko od nas može pred ljudima izgledati super, biti čak nasmijan i raspoložen, imati čak financijsku i materijalnu sigurnost i situiranost, imati veliki ugled i čast među ljudima i biti poznat i slavan po cijelom svijetu, ali najvažnije je kako se čovjek osjeća u svojem srcu dok je sam, daleko od svih ljudi, sam u svojoj sobi, u šutnji i samoći, ima li tada mir, nalazi li tada radost i može li biti ispunjen iskrenom ljubavlju? Eto, da bi se društvo promijenilo, treba svatko početi prvo mijenjati sebe, a sam Isus nas poziva: »Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i

naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako« (Mt 11, 28-30).

Kao glazbenik profesor predaješ u glazbenoj školi u Križevcima da li se ova nova generacija mladih ljudi po tebi razlikuje od one naše generacije kada smo mi išli u školu, uočavaš li razlike s obzirom na ove moderne tehnologije, društvene mreže, kompjutere i slično? Reci nam kakva vrsta glazbe je obilježila tvoje odrastanje djetinjstvo i mladost?

Glazba je uvijek radost i baviti se njome je nešto prelijepo za mene, uvijek sam zahvalan Bogu što sam dobro odabrao kao mali jer glazba mi je sada posao, struka, hobi i nešto što me u svakom trenutku može ispuniti. Pogotovo dok mogu skladati i uglazbljivati pjesme i najviše psalme kojih sada ima već jako puno. Pisao sam i mise i duhovne pjesme, no isto tako volim raditi i instrumentalnu glazbu, nešto u pop/rock/jazz stilu jer sam odrastao uz takav glazbu i počeo sam vrlo rano skladati čim sam naučio dovoljno dobro svirati.

Diplomirao sam klarinet, ali možda čak i više volim klavir, a s godinama sam naučimo svirati gitaru i saksofon. To sve je zahtijevalo dosta vremena za vježbanje, ali nije mi žao jer mi sada sve to koristi. A još važnije je na vrijeme naučiti teoriju, solfeggio i harmoniju što današnji učenici dosta zanemaruju pa nastaju rupe i dok stvarno zatreba bolje snalaženje u teoriji, počne sve štekati pa tako i vježbanje instrumenta ide sporije.

U glazbi je po meni najvažnije biti kreativan i ne svirati samo gole note, nego svirati iz srca. U današnjem vremenu je mnogo djece koja sviraju, ali su im na kraju krajeva zanimljivije moderne tehnološke stvari i više vremena posvećuju kompjuterima i mobitelima nego vježbanju (najčešće dosadnih ljestvica i tehničkih etida kako oni to zovu). Nije to samo slučaj u glazbi, danas je jako malo djece koja će se igrati vani s loptom kao u moje vrijeme, voziti bicikl ili čitati knjige, otići u prirodu ili se družiti s ljudima uživo, a ne preko društvenih mreža.

ČOVJEK DOK PJEVA BOGU – DVOSTRUKO MOLI

Autor Matija Geček

Utorak, 23 Prosinac 2014 17:13 - Ažurirano Utorak, 23 Prosinac 2014 17:19

